

Оттука да го наредите
Мѣста да хване по горитѣ ;
Да чака, да не влиза въ бой,
Приказъ догдѣ не вземе мой. “

Веднага въ всичката Прѣслава
Голѣмо мало се разшава :
Кой коня носи да кали,
Кой чанта пълни съсъ стрѣли ;

Кой тетиви на лжкъ обтѣга,
Кой враненъ коня чеше, стѣга,
И клето му сърце трепти,
Кога да трѣгне не търпи.

По българското всичко царство,
Подъ Гръмовото госполарство,
Задъ тебе или прѣдъ очи
Наредъ за бой салтъ гласъ ечи :

Война, война непримирима
За бащината ни любима,
Война противу лютий врагъ,
Нечаканъ гостенинъ недрагъ !

Но на ! Никифоръ приближава,
Нахлува въ Гръмова държава,
Наредъ той коли и плѣни
Не ще да знай дѣца, жени.

Въ Хемоски планини наскочи,
И право къмъ Прѣслава сочи,
И нея той да изгори,
Народа ѝ да измори !

Но Богъ небесни не допусна,
Врагътъ съсъ жадността си гнусна
Народъ невиненъ тѣй да трий,
Докрай кръвта му да изпий.